

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhoz...

Szerkesztői Iroda: Budapest, IV. himzö-utca 1. sz.

A csalások koronája.

Königgrätz előtti napokat élünk. Komor arczsal, félteteg szemekkel, kedvetlenül és bizalmatlanul vonulnak...

Elkoresosult nyulatok nem-e Nubia párdueza, hogy hősök helyett anyamász-pardueza katonái gorynduek a fegyver alatt...

S ime mégis dögvadászatra és törvénstörésre hívják be családi tüzhezlyét a magyart...

Menek Boszniába. Az elejtett fonalat fölveszik újra, s esomvá bonyolítják a Balkán félsziget nyugatán...

Megmérték-e cselekedetük horderejét a kormányférfiak? Meggondolták-e a léha politika teherhordó következményeit?

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁROZÁJA.

A hajóvesztők.

REGÉNY.

Ifj. Rochefort Henrik.

(23-ik folytatás.)

— Mi másnak tekinthet ön, asszonyom? Önék ezt sejteni kellett, felelt Xaver szenvedélyes keserűséggel...

— Nos, ha mind az, mit ön nekem mond, csak ugyan ugy van, akkor ön ugyan különös egy módot talált fel arra nézve, hogy ismerjem az ön...

— Im, itt jönnek férjének tanúi kiált Xaver. Távozék, asszonyom, ön egy percig sem maradhat több itt. E szobának két kisértője van. De siessen.

— Maradok! mond Leonice határozottan. Nem megyek el előbb, míg sorsomat nem ismerem. Rejtsem el, ahol teszek, csak hogy hallgassam, mit fognak önk hátról.

ságok és keresetforrások által a nemzet közgazdaságát megkárosítják. Ekkorra áldozatok csak az esetekben indokolvák...

Van-e azonban kamoly alapja a kormány politikájának? Vannak-e komoly nagy céljai e mozgósításnak? Nincsenek.

Miért szemelték ki e kárhözatos birkaolvaj politika keresztvitelére ép Magyarország népelemét? Ah! látjuk mi az istenverte kezét...

Úrli és szü-rendszere, hogy szinte halálra sapadtan néz le az inség közéletének minden ágáról.

„Nem mutat már a legény se jó formát. Nem vesz innét a császár se katonát.”

A fogások politikája e mozgósítással teszi csalásainak épületére a koronát. Irány, mozzanat, terv és törekvés, mely eddigéig a nemzet erkölcesnek megmagasztalására...

Elszigetelve Európa lelkiismeretétől és érdekeitől áll Oroszország és Anglia érdekeinek két csomó szénája között Ausztria a maga hagyományos éhomával.

Addig állt, addig töprenkelt a két csomó érdekszená között, míg utójára is a számar módjával éhen hal.

Anglia már külön egységeket kötött. Próbálta elgészter érdekeinek táplálékához lokótni és megerősíteni ez állateszü politikát. Nem sikerült! S most ott bög a congressus az üres fé szétronsolt göggyével...

A kopár bérczek dudáira és kőraira éhezve megy a „felic Ausztria nube” Boszniába legelni. A világ látni fog egy fényes katonai bevonulást, a midőn az ösvés állam ősi fajpolitikája kelepcozt csinál önmagának és e kelepczében az olesó dicsőség mámorától rugdalódzva...

Budapest, június 19.

A mozgósítás részletes volta iránt többé semmi kétség. Mindazon hir, mely oly szint igyekezett adni a részleges mozgósításnak...

A kormánykörök lelkiismeretességét semmi és erkölteselenségét sem mutatja inkább, mint hogy ily drága komédia jelenetét elvállalkozták. Belegyezni a részleges mozgósításba; tudni, hogy e részleges mozgósítás egy elítelt politika érdekében történik...

Tény az, hogy a mozgósítás az eddig foganatosított részleteivel ez idő szerint be van fejezve.

„Most hirdetik Magyarországi felső vidékein és Erdélyben a beszerzést hegyi háttal lovakra és teherhordó lovakra, a melyekre szükség van Bosznia kietlen sziklás vidékein ellátni a vitéz occupáló hadsereget.”

Berlinben az alatt foly a diplomatiai diskursus, a melynek komoly tárgya alig van, mióta Anglia elvára a gyáva Ausztriától külön egyezményt kötött, ott hgyva magára a firtós diplomatát.

„Mindketten gyermekek vagyunk, mond Leonice, Xaverhez majdnem barátságos meghittséggel közölvén. Igen könnyű lesz minden veszedelmet elhárítani Emmanueltól és mi arra nem is gondolunk.”

pet: hosszú orrok a diplomatiánál, hosszú orrok a hadsereg élén.

A közös hadügyminiszterium, mint Bécsből értesítenek, távirattal utasította a kassai katonai parancsnokságot, hogy a mozgósítások miatt az évenként tartatni szokott vezérkari gyakorlatokat Szolnok-Doboka, Besztercze-Naszód és Kolozsmegyében ez évre szüntesse be.

A hadköteles állambizalmnokok, kik szolgáltatásra csapataikhoz berendeltettek, hogy a mozgósítás valamint a háboru egész tartama alatt, a miniszteriumok közös megállapodása szerint, ha közzétekes vagy altisztek: fizetésük teljes élvezetében meghagyatik; ha azonban katonai rangjuk után nagyobb fizetésben részesülnének, mint a polgári hivataluk után járó fizetés, akkor utóbbiból csak egy harmadrészt — ha nos lakbért is — kap; a csekélyebb fizetésben részesülő tisztek fizetése pedig a polgári hivatal után járó fizetés egészítették ki.

A debreczeni függetlenségi párt a Patay István halála következtében megürült elnöki szék betöltésére és a pártnak a választásokra való szervezése végett közgyűlést tartott Kertész István alelnök elnökelete alatt.

A közgyűlés, midőn a párt elnökei egyhangulag Gaál Mihályt, alelnökké Kertész Istvánt, jegyzőül Tóth Ödönt, a párt ügyvédül pedig Debreczeni Lászlót megválasztá; a párt szervezését egy felgyúrt, hogy utcainkat elnököket s harmincz-harmincz választmányi tagot nevezett ki, mely választmány a maga kebeléből 6, összesen 36 tagot választ, s e harminczhat tag fogja képezni a párt állandóan működő választmányát.

Az angolokat s a béke barátait, kik Törökország végfeloszlását a nyugalom érdekében megakadályozni szeretnék, nagyon aggasztják a konstantinápolyi változó viszonyok. Layard és Fournier, a francia konstantinápolyi követ barátságos intelemeket intéztek Saviét pasához a gyakori miniszterialtságok és előkelő hivatalnokok számítása miatt, melyek okát a szultán okmélküli félelmében keresik.

A képviselőházi pénzügyi bizottság mai ülésében a borsgyártás iránti javaslatot vette tárgyalás alá.

Horváth Lajos a keresk. miniszterium által benyújtott javaslatot nem fogadja el. Elismeri, hogy a borsgyártás terjedése ellen a hazai borsmellest védeni kell, de egy gyakorlatilag czél szerű törvényalkotásnak első feltételé, hogy a borsgyártásnak helyes definícióját adja, ez pedig a bizottság előtt fekvő öt törvényjavaslat egyikében sem találja meg.

Csengerly hozzájárul ezen indítványhoz, megjegyezvén, hogy a törvényjavaslat részletes tárgyalásához még az esetben sem járulna, ha sikerült volna benne a borsgyártás helyes definíciója, mert a javaslatnak az eljárása és büntetésekre vonatkozó többi intézkedése olyan gyarlók, hogy azokat előzetesen még az igazságügyi bizottsághoz kellene utasítani.

Szalay Imre azt tartja, hogy a bizottság, ha előbbi határozataitól következetesen akar maradni, nem mellezhethet a törvényjavaslat részletes tárgyalását. A definíciót czél szerűen megállapíthatóknak tartja és eziránt módosítást is terjeszt elő. Möricz Pál az országgyűlés ülészekának

előhaladott voltánál fogva szintén nem tartja lehetségesnek, hogy a törvény most kellő fontolással megalkottassék.

Hegedüs hozzájárul Horváth indítványához. Wa h r m a n n is annyival inkább elfogadja azt, mert a borsgyártás ellen nem akar egyáltalában törvényt.

Kenessey min. tanácsos ismétli a mult gyűlésben tett azon kijelentését, hogy az előterjesztet javaslatot a bizottság határozott utasítása folytán és az összehívott enquette véleménye alapján előterjeszti ugyan a törvényjavaslatot, de maga nemcsak hiányosnak, hanem egyenesen régebbi-hatatlannak tartja azt. Mindezeknél fogva hozzájárul Horváth indítványához a miniszter nevében, melyet a bizottság egyhangulag elfogadott. Ezzel az ülés véget ért.

Hol van a megkárosítás?

Csodálatos, hogy minő eszmesszegénység uralkodik a kormányparton. Helyesléssel fogadják olyan állításokat, melyek a legnagyobb tevédségek adnak kifejezést, s helyesléssel fogadják, mert vakon elhiszik, a mit a pénzügyminiszter mond, akár igaz az, akár nem. A nyolczvan millióss bankadósság felett folyt vitában, mikor Széll Kálmán az egész közgazdasági kiegyezés pénzügyi jó oldalait egykezett feltüntetni, (a mi nincs) arra az állításra hagyta magát ragadtatni, hogy ha a kiegyezés elvetetnék, ez nagyobb pénzügyi veszteséget okozna az országnak csak egy év alatt is, mint a miyn áldozatot Magyarország a bankadósság elvállalásához.

Ez egy oly vakmerő állítás, melyet csak Széll Kálmán eszmesszegénysége tesz megfoghatóvá. Ő, szegény, egy végzetes tévedésben él. Azt hiszi, hogy a mi az ő költségvetés állapontjáról lehetetlenségnek látszik, az azok szemében is lehetetlen lesz, a kik a nemzeti önállóság politikáját fognak követni. Azt hiszi, hogy mivel ő az osztrák nemzeti bank nélkül nem tud külön magyar bankot létesíteni, ha a kiegyezés most megkötetnek, fenn kellene tartani, a jelen bank provisoriumot, holott pedig magyar állami bankot bár mely pillanatban létesíthetne a kormány, még ha magán részvénytársulati bank felállítására nem akadna is vállalkozó. Azt hiszi, hogy mivel a vámügyben és az indirekt adók ügyében nem tudott oly egyezményt kötni, melyet az ellenzéknek minden árnyalata kielégítőnek találna, e két nagy ügyben is minden a réginiel maradna, s az indirekt adók visszatérítésénél fenn maradna a jelen visszásság, mely szerint éventén 1—3 millió frtot ráfizetünk a cukor adóra.

Persze, ily naiv felfogással kockáztatnia lehetett azt az állítást, hogy a kiegyezés elvetése káros volna. De Széll Kálmán talán csak nem képzeli oly végtelentől ostobának a magyar nemzetet, hogy az ilyen együgyű beszédet neki elhigyeje? A legegyszerűbb logikával ki lehet mutatni, hogy a kiegyezés elvetése egészen más következményekre vezet, mint a status quonak változatlan fenn tartására. Hiszen a kiegyezést épen azért tartjuk elvetendőnek, mivel ez nem jelent más, mint a mostani állapotoknak fenn tartását tíz évre. Eltérés csak

Xaver felajánlotta egyik barátját orvosul, a fiatal és már is híressé lett Prévaletet, mit mindnyájan ellentmondás nélkül fogadtak el. Azon egész idő alatt, míg megállapodás jött létre a párba megkötésére nézve, Trévieserón egy perczig sem áruka el jelenlétét. Ezen esend Xavernek kisse furta fejt. Ennek következtében azonnal a férjtanui távozta után, Ledanoist, hogy meneküljön tőle, elküldötte Trivulcehez azon üzenettel, hogy minden rendben van, ezután pedig szót nem foglalt kibocsátani börtönéből. Magában ezt mondta:

„Mindet hallott, halva fogom őt könyvtáram szőnyegén elterülve találni.”

E helyett Leonice könnyű lépésekkel lejtett a XVI. Lajos burtorutz szalombá, arczái pirosak voltak, szemei tündököltek, majdnem mosolygáltak.

„Mindketten gyermekek vagyunk, mond Leonice, Xaverhez majdnem barátságos meghittséggel közölvén. Igen könnyű lesz minden veszedelmet elhárítani Emmanueltól és mi arra nem is gondolunk.”

— Nos, kérdjé igen hittelennél Xaver, ezen igen egyszerű mód, mi az?

— Az, hogy többik meg a pisztolyokat golyóval, mond diadalmasan Leonice.

Egy egész negyed óra leforgása alatt mindig ezen remek megoldáson törté fejét és azt csalhatlannak tartá.

— De nemelykor megtörténik, válaszol Xaver, de nem oly embereknek mint Trivulce. Egyébiránt, hiszen hallotta ön, hogy újra fogják a fegyvereket megtölteni, mindaddig, míg eredmény áll elő.

— De ha látják, hogy egyikük sem talál, végre mégis abba kell hagyniok, jegyzé meg Leonice oly egyszerűséggel, mi őt imádásra méltónak tette.

Leonice ezen szerencsétlen mondatnál „Trivulce, ki a legjobb pisztolytörő egyike”, mit Xaver érvelési tűzében szerencsétlenül kiköttyantott, csakis ezen szavakat halotta. Ezen felfedezés, összehittetésben azon terv meghüsulésával, melyet annyira kedvelt, oly súlylly nehezített rá, mint egy egyiptomi koporsó fölé. Most bevallá maga előt, hogy minden vesze van, és azt is beismerete, hogy még csak egy segéd eszköze maradt, melyet ultima ratio gyanánt tartott fenn magának, és a melyet a fenyegető veszéllyel szemben önzés e gyvátság lett volna fel nem használni.

„Bocsásson meg, Xaver ur, de úgy hiszem, hogy szeretem önt.” Bármi különváslók legyenek is a czélok, melyeket a nők szemök előtt tartanak, hogy elérjék, a mód, mely által ahhoz akarnak jutni, majdnem mindig ugyanaz. Ugyanazon hazugság, mely a legtörvényesebb, az egyháztól és polgári hatalomtól szentesített szövetségben a fényhez kötött nőnek a szolgáló, hogy férjét otthon maradásra bírja, holott ez feltette magában estejét klubjában tölteni, a legszemtelenebb, legvársárlhatóbb nőnek is alkalmat nyújt, hogy kitarójtó egy irás kiadására bírja, mely neki bizonyos évi jövedelmet biztosít. Egy lány, ki lépve akarja vinni a lehetőesb és legelőkelőbb nőten urat, vagy egy kalandos özevgy, ki új kötélekkel után vágyik egy élővel, kivel a halottal beszélgethet, nem fog mást mondani általa választótt együgyű szeretőjének, mint:

„Bocsásson meg uram, de azt hiszem, hogy önt szeretem.”

A legdicséretesebb érzetektől eredő indokok ösztönözték Leoniceot, hogy ugyan azon utat kísérelje meg. A nőknél vannak oly oldalai, melyek őket tökéletesen egyenlők teszik egymás közt.

A kelepcze azonban nagyon is kézzel fogható volt. Siberaann tapasztalataival szemben. De azért mégis szivesen ment bele. Ha azon nő, kinek birtoka után vágyunk, azt mondja:

„En önt szeretem”, akkor ez már szép eredmény. Ha csak bizonyított, tűzben edzett szerelmet akarnék elfogadni, akkor ugyan ritkán érna minket ezen szerence és sokáig kellene azon napra várnunk, a melyen ez történik.

Azonban még sem akart Leonice előtt oly együgyűnek látszani, mint ember, ki ezen hirtelen nyilatkozatot azonnali komolyan veszi.

— Oh, asszonyom, ugymond, őt oly szemérmes tartózkodással karolva át, mint ezt a viszonyok engedik, miért halom ezen edes szavakat azon nap előestéjén, melyen férje ellendelték kell segédül szolgáljon? Miért nem mondotta ön ezt nekem előbb? Akkor örömhöz semmi bánat nem keverednék.

— Igen, szeretem önt, folytató Leonice, eszméletét még inkább kifejtve, azon este, midőn a véletlen először hozott önnel össze, oly előzret szálott meg, mely azt mondta, hogy ön döntő szerepet fog vinni életemben és még eddig elbűrczetim soha sem csaltak.

Meglehetné rá esküdni, miszerint nincs nő a világon, ki nem állítja, hogy oly előzretet száloltak meg, melyek őt még soha sem csalták.

— Asszonyom, mond Xaver, élvén ez alkalommal, hogy őt szivehez szoríthassa, mert sejté, hogy ez lesz az első és utolsó alkalom erre nézve, azon alkalom, mely után hat hó óta sóvárogott. Ön jól tudja rólam, ki őnt kiemeletlenül mindenév követtem és mégis küzdöttem, noha egészen hasztalanul, azon delejes áramlat ellen, mely engem ön felé vont. Ha létezik ember, kinek nincs szűksége szerelmére megsküdni, akkor az én vagyok.

— Ugy tehát nem csaltakoztam, ön szeret?

— Oh igen, bájlo angolai barátnóm, ön meg is csaltakozott, mert ezen szerelem, melyet csakcsul megfékeztem, hogy távol essék öntől, azon szerelem, mely soha sem hitte, hogy ön azt megértsé, sőt még észre is vette, annyira tisztult ez által, hogy az úrból lángolt, hogy abból áhítat és imádás vált.

